
De rattenvanger van Hamelen.

Numéro d'inventaire : 1979.22271

Type de document : image imprimée

Éditeur : Ochmigke & Riemschneider (Neu-Ruppin)

Période de création : 3e quart 19e siècle

Date de création : 1860 (vers)

Description : Planche comportant 16 images (73 x 69) en couleurs avec légende. Papier cartonné et papier adhésif collés au dos pour renforcer la planche.

Mesures : hauteur : 408 mm ; largeur : 327 mm

Notes : Histoire du chasseur de rats de Hamelen, en néerlandais.

Mots-clés : Images hors France actuelle

Littérature de jeunesse (y compris les contes et légendes), publicité relative à la littérature de jeunesse

Filière : aucune

Niveau : aucun

Autres descriptions : Langue : Français

Nombre de pages : 1

De rattenvanger van Hamelen.

In een groote Deutsche stad,
Die men Hamelen geheten had,
Waren toch voor vele jaren
Vele rat- en muizenscharen.

Om te dooden dit gespuis,
Liep hond en kat door elk huis.
Het hielp hun niet, wat men ook deed,
Toch kwamen zij nog bij de vleet.

In keuken, kelder en in kast,
Bij 't middagmaal, ja altijd vast,
Was rat en muis altijd aan 't knagen,
In 't bed waren zij ook al aan 't plagen.

Toen liep de gansche stad tegader,
Vertoornd naar hunnen Burgervader,
„Gij moet ons van die plaag bevrijden,
Wij willen het niet langer lijden“.

De Burgervader sprak: „Och, menschen,
't Gaat altijd niet zoals wij wenschen,
'k Heb met mijn sabel niet onrecht,
Wel duizenden ter dood gebracht.“

Toen kwam op eens een vreemde man,
Die zegt, dat hij ons helpen kan,
Een fluitje houdt hij in de hand,
Zijn kleeding was uit 't groene land.

Toen men dit goede nieuws vernam,
Kwam ieder vroolijk naar dien man,
Belofte goed en stukken land,
Als de verdring kwam tot stand.

De vreemde sprak: „Gij ziet mij weer,
Ras vindt gij rat noch muizen meer“,
Zet nu zijn fluitje aan zijn mond,
Zoodat het klinkt meer ver in 't rond.

Uit venster en deuren komen terstond
De ratten en muizen als uit den grond,
Vervulden de straten met hun getier,
De man met zijn fluitje blies voort met plezier.

Hij richtte zijn schreden naar 't water en heen,
Liep midden er door met zijn fluitje alleen,
En alle ratten, zoo groote als klein,
Volgden den man op zijn vroolijk refrein.

En toen het liedje was gedaan,
Zag men geen rat noch muis voort aan,
Men prees hem toen uit aller oord,
En bouwde hem een eerepoort.

Doch toen hij nu zijn loon kwam vragen,
Kwam niemand met het geld aandragen,
Het aanbod was niet geldig, neen,
Nu liep hij woelend van hen heen.

Toen liep hij weg en nam zijn fluit,
En haalt er zachte tonen uit,
Staat voor een huis en op 't geluid,
Komt daar een heel lief knappe uit.

Nu volgen hem de kinderscharen,
Die toch in Hamelen te vinden waren,
Hij speelde stukjes mooi en fijn,
En allen volgden groot en klein.

Daar gaat de berg van zelf open,
De speelman laat de kinderen loopen,
De berg sluit zich nu spoedig weer,
Men ziet nu nooit de kinderen weer.

Geen enkel kind werd meer gevonden,
De berg had allen toch verslonden,
Doch hoe men jammeren mocht of weenen,
Weg bleven nu toch al de kleinen.